

FM-FINALA:

Vit hava sterkan vilja

– Vit hava ein sterkan vilja og eitt gott lið. Og sum tað bleiv sagt, so vóru allar í harðari kapping um at gerast besti spælari hjá Mjølni, segði liðskiparin, Eina Kalsø, tá hon hevði verið uppi og tikið ímóti steypinum og fingið gullheiðursmerkið um hálsin.

– Tað hevur koyrt ordiliga væl hjá okkum í vetur, men eg haldi, at SÍ og Fleyr hava givið okkum ein skarpan gang, tí nógvir dystir hava verið javnir. Eg hevði tó viljað, at tað vóru fleiri lið við í kappingini heilt har frammi, men fleiri lið eru í ferð við at byggja upp við ungum spælarum, so um tvey ella trý ár eru kanska átta góð lið.

So er spurningurin, hvar tað góða liðið hjá Mjølni er, tá hini kanska hava tikið seg fram, tí tað kundi hent seg, at meistara-liðið er á einum vegamóti:

– Ja, vit eru kanska í einari hættisligari fasu, tí eingin av okkum hevur verið burtur og lisið, og allar eru í tí aldrinum, so vit vita ikki, hvussu tað verður næsta vetur. Hetta liðið kann sjálvandi verða burtur, áðrenn vit vita av, men so mugu vit bara gera eitt »come-back« eina ferð.

Líka gott hvørja ferð

– Eg havi vunnið fimm ella seks meistaraheiti, og tað kennist líka gott hvørja ferð, segði Lena í Buð, sum leygardagin avgjórði nógv var bálta frammi við netið, bæði í blokkinum og við hepnari hond.

Hon heldur, at liðið hjá Mjølni er gott, og at rutinan nú ikki bara er nakað, sum er galdandi fyri hana og tær, sum hava verið í gongd í nógv ár, og tað gevur Mjølni ein frimun fram um hini liðini.

– Vit eru best samanspældar og tað riggar altíð øgiliga væl, og tá tað stendur á, er altíð

onkur, ið traðkar til og vinnur bóltarnar, ið skulu vinnast. Vit hava eitt nokk so rutinerað lið, tí tær ungu eru eisini blivnar rættiliga rutineraðar, sigur Lena í Buð, ið júst nú er glað fyri at fáa frá flogbóltinum í eina tíð.

– Akkurát nú eri eg nokk so troytt av flogbólti, so nú gleði eg meg til at halda summarfrí. Men eg veit av royndum, at tá verður tað sum oftast til tað, at eg gleði meg til at sleppa í gongd við flogbóltin aftur.

hilmarn@socialurin.fo

Mjøltnir fyri tro

KVINNUFLOGBÓLTUR Mjøltnir setti eina tjúkka striku undir, at kvinnurnar eru tær mest vinnandi av øllum ígjøgnum árin, tá tær annað árið á rað dugdu at seta Fleyr upp á pláss í FM-finalunum

Hilmar Jan Hansen

Síðani mitt í 80-unum hevur Mjøltnir runt roknað vunnið føroyameistaraheitið aðruhvørja ferð, so tí slepst ikki undan staðfestingini, at felagið í Klaksvík er nógv tað sterkasta í føroyskum kvinnuflogbólti ígjøgnum tíðirnar. At tað so eydnast at gera bragdið annað árið á rað ímóti Fleyr og enntá bæði árin vinnur greipuna, ger ikki heiðurin minni.

Eingin ivast í, at Fleyr hevur havt og framvegis hevur eitt ser-

stakliga evnaríkt lið, ið telur fleiri landsliðsspælarar, men allíkvæl er tað altíð Mjøltnir, sum er við yvirtalan, tá mest stendur á. So var eisini hesa ferð, tí FM-finalurnar hjá kvinnunum vóru ein endurtøka av í fjør, og hóast Fleyr fylgdi væl við, so var eina ella aðrastaðni ein avgerandi munur á, ið fall Mjøltni til frimuns.

Mest avgerandi munurin var so í øllum førum mentala yvirskotið, ið yvirstrálar øll hini liðini í kappingini í vetur. Mjøltnir hevur tað, sum skal til, tá mest stendur á,

og tað skal altso nógv til at koppa liðnum mentalt, so avrikini ikki røkka til. Bara ein dystur er taptur í vetur, og tað var í roynd og veru tann dysturin, ið hevði mest týðning av øllum, so sjálvst ikki tað skalaði Mjøltnir.

Eftir ein tættan fimmsetara í fyrri FM-finaluni í Klaksvík fyri viku síðani, kundi roknast við einum jøvnum og spennandi dysti, nú seinna finalan var á Eiði. So bleiv eisini, men satt at siga, var tað ikki fatanin, ið hekk eftir, tá fyrsta sett var liðugt. Fleyr kom betur